

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN VIERDE KWARTAAL 2021

Zendingsprojecten 4e kwartaal 2021: Noord-Azië-Pacific

1. Een adventistisch buurtcentrum openen in Ulaanbaatar (Mongolië)
2. Drie buurtcentra openen in Taipei, Tainan en Kaohsiung (Taiwan)
3. Zorgcentrum voor immigrantenkinderen in Ansan (Zuid-Korea)
4. Yeongnam zendingscentrum openen in Daegu (Zuid-Korea)
5. Internetevangelisatieprogramma organiseren om de internetgeneratie in Japan te bereiken

Twee wonderen voor de man bij de haak

Mongolië, 2 oktober

Erdenebat Budragchaa (59)

In Mongolië werkte ik in de bouw. Tijdens de constructie van een appartementencomplex gebruikten we een enorme hijskraan een grote metalen haak om bouwmaterialen op te tillen en ze naar mij over te hevelen, terwijl ik stond te wachten op een hoge muur. Het was mijn taak om de haak los te maken van de bouwmaterialen.

Op een dag was ik er bijna in geslaagd om een haak los te maken van een vrachtlading op de derde verdieping toen de haak plotseling verschoof. Ik pakte een grote stok en probeerde de haak weer op zijn plek te duwen. Maar de haak kaatste terug en kwam met een enorme klap tegen me aan, waardoor ik van de muur viel. Ik weet nog dat ik op de grond klapte na drie verdiepingen naar beneden te zijn gevallen. Daarna verloor ik het bewustzijn.

Het ziekenhuis was een eind weg en daarom haastte een arts zich naar de bouwplaats. Enige tijd later werd ik 's middags wakker en kreeg ik te horen dat mijn been gebroken en mijn ruggengraat beschadigd was. 'Door je verwondingen kunnen we je niet naar het ziekenhuis brengen', zei de arts me. In die tijd was Mongolië nog niet zo ontwikkeld als nu het geval is en het land miste de nodige medische apparatuur.

De arts wist niet precies wat er met me was gebeurd. Hij zei dat mijn rug gebroken was, maar dat hij verder ook in het duister tastte. Twee jaar lang lag ik verlamd in bed. Ik kon me niet bewegen. In die tijd kwamen een paar buitenlanders naar het dorp waar ik woonde. Ik wist dat toen niet, maar later ontdekte ik dat ze zendelingen waren die het evangelie verkondigden. Ik heb acht kinderen en de oudste zat toen in de tweede klas. Al mijn kinderen gingen naar de bijeenkomsten van de buitenlanders.

We waren geen gelovige mensen, maar ik heb nooit gezegd dat ze niet mochten gaan. Mijn kinderen nodigden de buitenlanders uit om bij ons thuis te komen. In die tijd begreep ik niet wat er gebeurde, maar nu weet ik dat ze voor me baden. Door hun gebeden genas ik behoorlijk snel. Ik werd steeds sterker en kreeg fysiotherapie. Ik liet staven en touwen boven mijn bed hangen en begon oefeningen te doen. In het begin deed het me pijn om mijn hoofd op te tillen, maar de gebeden van mijn kinderen hielpen. Al snel strompelde ik rond met de hulp van een wandelstok.

Mijn kinderen werden erg actief in de Adventkerk en vonden het heerlijk daar te zingen. Ook ik genoot van de erediensten op sabbat. Hoe meer ik de Bijbel bestudeerde, hoe meer mijn leven veranderde. Eerst dronk ik behoorlijk veel, nu heb ik daar een punt achter gezet. Het was een enorme ommekeer. Ik wilde God trouw zijn. Mijn vrouw en ik werden gedoopt en sloten ons aan bij de Adventkerk.

Een paar jaar nadat ik weer had leren lopen, kreeg ik pijn in mijn beide benen. Ik vond het doodeng. Straks raakte ik weer verlamd. Na een medisch onderzoek keek de arts me mistroostig aan. 'We moeten je opereren, maar het is niet zonder risico', zei hij. Hij legde uit dat mijn ruggengraat beschadigd was en behandeling nodig had. Mijn gezin moest een

document ondertekenen dat het ziekenhuis niet verantwoordelijk werd gehouden als er iets fout ging tijdens de operatie.

Mijn vrouw en ik baden veel. De predikant van de kerk bad voor me. Ik denk dat de operatie slaagde door die gebeden. Zelfs de operatiewonden genazen snel en na een week mocht ik al naar huis. Vandaag de dag gaat het goed met me en ben ik gezond. Mijn gezin is christelijk en het is onze wens dat onze vrienden dat ook worden. We hebben hen uitgenodigd om naar de kerk te komen en sommigen zijn gekomen. Toch heeft niemand zijn hart nog aan Jezus gegeven. Ik maak me geen zorgen, omdat ik geloof dat God hen kan bereiken. Per slot van rekening heeft God mij geraakt op mijn ziekbed. Het is mijn taak om uit te nodigen en het werk van de heilige Geest om te overtuigen. Kort geleden heb ik nog meer vrienden uitgenodigd en ik hoop dat ze de uitnodiging aannemen.

Dank u voor uw bijdrage tijdens de dertiende sabbat dit kwartaal. Daardoor kunnen we een adventistisch gezondheidscentrum openen in de hoofdstad van Mongolië, Ulaanbaatar. Dat centrum zal mensen de ondersteuning bieden om geen alcohol meer te gebruiken en belangrijke beslissingen te nemen in hun leven.

Mongolië, 9 oktober

Boonoo Purvee (29)

Welk jaar is het belangrijkste op de middelbare school? In Mongolië is dat het laatste jaar. In dat jaar halen de studenten niet alleen hun diploma, er staan ook speciale tentamens voor hen op het programma om te bepalen of ze naar de universiteit kunnen. Het laatste jaar van de middelbare school was extra bijzonder voor Boonoo omdat ze zich in die tijd liet dopen. Twee zendelingen kwamen naar haar kleine dorpje en gaven een cursus op haar middelbare school om te stoppen met roken. Boonoo rookte niet, maar ze woonde de lessen evengoed bij omdat ze verder niets anders te doen had. Ze mocht de zendelingen en blij aanvaardde ze de uitnodiging om de Bijbel bij hen thuis te bestuderen. Al snel begon ze van Jezus te houden en werd ze gedoopt.

Na haar doop ging Boonoo ijverig aan de slag om het toelatingsexamen van de universiteit voor te bereiden. Als ze een hoge score behaalde, mocht ze zelf kiezen naar welke universiteit ze zou gaan. Veel klasgenoten huurden privéleraren in om hen te helpen bij de voorbereiding op het examen. Studenten die geschiedenis als hoofdvak wilden, leerden voor het geschiedenisexamen. Leerlingen die verpleegkunde wilden studeren, bereidden zich voor op het geneeskunde-examen. Boonoo vond wiskunde erg leuk, maar ze had het geld niet om een bijlesleraar in te huren die haar kon helpen bij de voorbereidingen op het wiskunde-examen. Daarom bad ze om hulp. 'Lieve God, ik help mezelf en ik zal me voorbereiden door elke dag vijf wiskundesommen op te lossen', bad ze. 'Help me alstublieft'.

Toen brak de dag van de examens aan. Alle leerlingen uit de examenklas kwamen vanuit de hele provincie naar de basisschool van het dorp. Bijna 600 studenten voegden zich bij Boonoo om het wiskunde-examen te maken. Wie het hoogste eindresultaat zou halen, mocht als eerste een universiteit kiezen. Boonoo bad, 'God, mag ik dat zijn!' Het examen begon. De onderwijzer deed de deur op slot en liet de studenten weten dat ze niet mochten gaan voordat ze klaar waren en hun examens een cijfer hadden gekregen. Toen de studenten het examen hadden gemaakt, wachtten ze af. Het duurde lang. Een paar ouders schoven wat eten door het raampje. Tot de onderwijzer weer verscheen en aankondigde dat de cijfers pas de volgende dag gegeven zouden worden. Hij liet iedereen naar huis gaan om daar de nacht door te brengen.

Toen Boonoo 's ochtends wakker werd, zag ze dat het geregend had. De lucht was helder en de zon scheen. In haar hart hoorde ze de woorden van een lied dat adventisten in Mongolië graag zingen. 'Uw liefde is hoger dan de hemel. Uw liefde is breder dan de zee'. Boonoo maakte zich geen zorgen over haar examen. Ze prees God. Op school zag ze studenten om een prikbord staan waarop een lijst hing met de examenresultaten. Het lukte haar niet om erbij in de buurt te komen, daarom vroeg ze een jongen om hulp. 'Kan jij mijn naam zien?', zei ze. 'Staat mijn naam in de top 10?' Haar hart brak toen de jongen 'Nee' antwoordde. Toen ze er zelf naar kon kijken, zag ze echter dat haar naam op de vijfde plek stond. Ze kon haar ogen niet geloven! Later gaf de onderwijzer de becijferde examens terug en Boonoo ontdekte dat ze maar één van de veertig wiskundevragen fout had gehad. Tot ze beter keek en inzag dat de onderwijzer het verkeerd had nagekeken. Haar antwoord was wel goed. Ze

wees de leraar op de fout, maar hij weigerde haar cijfer te veranderen. Hij zei dat hij dan alle examens opnieuw zou moeten nakijken.

Het frustreerde Boonoo. Ze wilde een perfecte score. Toen realiseerde ze zich dat ze gebeden had en dat God haar had geholpen. Haar eindcijfer lag in zijn handen. Daarna brak het moment aan dat de studenten hun universiteit mochten kiezen. De student met de beste score koos een universiteit. De volgende leerling deed hetzelfde. Eindelijk was het Boonoos beurt. Niemand had de *National University of Mongolia* uitgekozen en dus kon ze haar keuze erop laten vallen. 'Dit was Gods wil', vertelde Boonoo. 'God wist dat ik geen perfect cijfer nodig had om me in te schrijven op een universiteit. Ik moest enkel volledig op Hem vertrouwen.' Boonoo is nu 29 jaar en zet haar wiskundevaardigheden in bij haar baan als de hoofdaccountant van de ADRA in Mongolië. Zij en haar man hebben ook de enige Padvinderskerk geopend in Mongolië. De kerk komt bij hen thuis samen, in een traditionele Mongolische yurt.

Contact met de hemel

Mongolië, 16 oktober

Cathie Hartman (55)

Vraag twee mensen om dit zendingsbericht voor te lezen.

Verteller: Cathie en haar overleden man, Brad, waren de eerste postcommunistische, adventistische zendingelingen die naar Mongolië gingen, toen ze daar in 1991 aankwamen via *Adventist Frontier Missions*, een ondersteunende bediening. Tot op heden dient ze God in Mongolië. Vertel eens, Cathie, hoe bid jij?

Cathie: Toen we Mongolië in 1991 bereikten, voelde ik dat God me aanspoorde om een gebedsstrijder te zijn. Toch zei ik tegen God, 'Ik bid aldoor. Waarom ben ik dan toch geen gebedsstrijder?'. Zo ging ik met God in discussie. Nadat mijn man was overleden en ik opnieuw getrouwd was, verhuisden we een tijdlang naar een ander Aziatisch land. Ook daar voelde ik dat God me opriep om een gebedsstrijder te zijn. Ik gaf toe en zei, 'Goed, ik zal 'drie keer bidden' op het dagprogramma zetten'. Wonderen gebeurden toen mijn man, onze drie jonge dochters en ik drie keer op een dag als gezin in gebed gingen. We waren al maanden op zoek naar een plek om te wonen en God voorzag ons van een huis. Mijn man en ik verloren allebei ons werk als docent Engels en God gaf ons een nieuwe onderwijsbaan met veel betere voorwaarden.

Dat was de eerste stap waar God me door gebed naartoe leidde. De tweede stap diende zich aan toen ik na begon te denken over Jezus' herhaalde opdracht om 'wakker te blijven en te bidden' in het Nieuwe Testament.¹ Ik wist niet zeker wat Hij daarmee bedoelde. In de geschriften van Ellen White zocht ik naar passages waar iets werd gezegd over wakker blijven en bidden en ik voegde mijn bevindingen samen in één document. Ik ontdekte dat met 'wakker blijven' het intomen van onze emoties wordt bedoeld en dat we op onze woorden moeten letten en ervoor horen te waken dat we achteloos worden. Als mijn dochters het moeilijk hadden tijdens hun eerste tienerjaren, vroeg ik hun, 'Ben je wakker en bid je?' Meestal gaven ze dan toe dat ze dat niet deden. We hebben een aparte gebedsruimte in ons huis waar elk van ons, drie keer op een dag, zijn/haar zonden en zwaktes belijdt en God vraagt om ze te vervangen door een liefdevolle, nederige geest. Dit heeft een enorm positieve uitwerking gehad op de relaties in ons gezin.

Verteller: *Hoe lees jij in de Bijbel?*

Cathie: Nadat ik gelezen had dat William Miller, één van de kerkpioniers, de Bijbel vers voor vers bestudeerde, besloot ik dat ook te proberen. Het was erg leuk om elk vers naast het oorspronkelijke Hebreeuws of Grieks te leggen. Op het moment probeer ik met behulp van de Bijbel de Mongolische taal beter te begrijpen. Met een schrift naast me lees ik een vers in het Engels en dan in het Mongolisch. Het gaat langzaam, maar ik probeer een hoofdstuk per dag te doen. Door het Mongolisch te lezen, heb ik nieuwe inzichten gekregen omdat er andere termen worden gebruikt. Op een morgen las ik Deuteronomium 33:1, waar volgens

¹ Mattheüs 26:41

de Engelse Bijbel 'Mozes, de godsman', staat. In het Mongolisch daarentegen staat er 'Gods persoon, Mozes'. Ik vroeg me af, 'Kan ik dat over mijzelf zeggen? 'Gods persoon, Cathie?' Meer had ik niet nodig die dag.

Verteller: *Hoe getuig je?*

Cathie: In sommige landen waar ik heb gewoond, zijn er wetten die het buitenlanders moeilijk maken om openlijk over Jezus te vertellen. Toch kan je mensen de kans geven vragen te stellen en er is niets op tegen om die vragen te beantwoorden. Als docente Engels ging ik de aanwezigheid van de leerlingen na door hun te vragen om iets op een stukje papier te schrijven. Ik nam de tijd om elke aantekening te beantwoorden. Sommige studenten openden hun hart. Vaak gaat het er enkel om dat je vriendelijk bent en mensen thuis uitnodigt. De harten van mensen worden geraakt in één-op-één gesprekken. Daarom wil ik mijn kennis van de Mongolische taal verbeteren.

Mijn dagelijkse gebed echoot de woorden van Saulus toen hij Jezus zag op de weg naar Damascus. Hij zei, 'HEER, wat wilt U dat ik doen zal?'² God openbaart zijn wil als wij Hem elke dag en bij elke situatie vragen, 'Wat wilt U dat wij doen?'.

² Handelingen 9:6

Drie vragen

Mongolië, 23 oktober

Batzul Ganbold (30)

Drie vragen hielden Batzul bezig. Als jonge jongen vroeg hij zich af waarom paarden 'paarden' heten, waarom honden 'honden' worden genoemd en waarom wolven de naam 'wolf' hadden gekregen. Toch kon niemand hem vertellen wie de dieren hun naam had gegeven. In een zekere straat in de hoofdstad van Mongolië zag hij reclameborden die waarschuwden tegen de gevaren van roken. Hij vroeg zijn vader waarom mensen een sigaret zouden aansteken, als ze wisten dat het gevaarlijk was. Vader glimlachte alleen maar. Hij kon niet uitleggen waarom mensen rookten.

De gedachten van de jongen richtten zich op de dood toen zijn vader overleed aan nierfalen. Hij vroeg zich af wat er na de dood met je gebeurde. Niemand kon het hem zeggen. Zijn leven veranderde drastisch na de dood van zijn vader. Om eten te kunnen kopen voor zijn moeder en drie jongere broertjes en zusjes vond de zestienjarige Batzul een baan bij de openluchtmarkt. Hij begon te roken. Op een dag belde een oudere zus uit Zuid-Korea, waar ze naartoe verhuisd was, en ze spoorde Batzul aan om eens naar de kerk te gaan. Zij deed dat nu ook.

'Ga naar de UB-kerk', zei ze. Mongolen korten de naam van de hoofdstad van Mongolië, Ulaanbaatar, altijd af tot 'UB'. Batzul was geen christen en het was nooit in hem opgekomen om christen te worden. Toch vroeg hij de telefoniste om hulp. 'Heeft u het adres van de UB-kerk voor mij?', vroeg hij. Ze gaf hem het adres en hij begon de kerkdiensten bij te wonen. Een paar maanden later vroeg zijn zus hem of hij naar de kerk ging. Ze vond het fijn om te horen dat hij dat regelmatig deed. 'Hoe krijg je het voor elkaar om elke zondag te gaan?', zei ze. 'Zondag?', zei hij. 'Ik ga op zaterdag'.

Zijn zus kon haar oren niet geloven. 'Naar welke kerk ga je?', vroeg ze. Batzul legde uit dat hij een adventkerk bezocht. Op een sabbat gaf iemand in de kerk hem een boek over het opgeven van slechte gewoontes. Hoe meer hij erin las, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat roken een zonde is. In 1 Korintiërs 3:16 las hij dat zijn lichaam een tempel van de heilige Geest was. Toch kon hij het niet laten om te roken. Op een keer sloot hij zich bij zijn ouderlijk huis op in een opslagschuurtje, haalde een pakje sigaretten tevoorschijn en bad wanhopig, 'Als er een God is, help me dan om niet meer te roken'. Hij gooide de slof sigaretten in de richting van de vergrendelde deur. Terwijl hij een diepe zucht nam, voelde hij zich blij en vredig worden.

De volgende dag stak hij zijn hand in zijn zak om iets te pakken en trok er een aansteker uit. Plotseling realiseerde hij zich dat hij geen moment van de dag aan roken had gedacht. Hij had niet meer de behoefte om te roken. In de kerk haalde hij de aansteker tevoorschijn en zei hij opgewonden tegen de sabbatschoolleidster, 'Het is vier dagen geleden sinds ik deze aansteker voor het laatst gebruikte'. 'Je hebt Jezus gevonden', antwoordde ze.

Ijverig begon Batzul de Bijbel te bestuderen. In Genesis las hij dat Adam de dieren hun naam had gegeven. Hij las over de grote strijd tussen Christus en satan en hij besepte dat satan

mensen ertoe brengt om te roken. Zo wil hij Christus' werk tenietdoen. Hij ontdekte dat de dood als een droomloze slaap is en dat hij, als hij stierf, het bewustzijn verloor tot Jezus' tweede komst. Het was zo klaar als een klontje. De Bijbel antwoordde op al zijn vragen. Hij gaf zijn hart aan Jezus.

Batzul is nu dertig jaar en hij en zijn vrouw zijn *Global Mission* zendelingen in Mongolië. Hij laat andere Mongolen weten dat de Bijbel al hun levensvragen kan beantwoorden. Zijn lievelingstekst is Jeremia 29:13 waar God zegt, 'Jullie zullen Mij zoeken en ook vinden, als jullie Mij tenminste met hart en ziel zoeken'.

Smakelijke evangelieboodschap

Japan, 30 oktober

Hasegawa Harue (65)

Ik wilde een restaurant openen in Japan waar mensen gezonder konden worden. Ik had hetzelfde ervaren toen ik een adventistisch gezondheidscentrum bezocht in Alabama, een Amerikaanse staat. Weet u, mijn man en ik gingen met het vliegtuig vanuit ons thuis in Japan naar Alabama om zijn kanker te laten behandelen. Ik was een zevendedagsadventist en ik had gehoord dat de adventistische dokters van een gezondheidscentrum hem misschien konden helpen. Mijn man was geen christen.

Toen we veganistisch voedsel aten en veel lichaamsvoeding kregen, begonnen onze lichamen te veranderen. Ik viel behoorlijk af. Mijn man rookte niet langer. Hij begon ook in de Bijbel te lezen en werd op het instituut gedoopt. Mijn man stierf een week na zijn doop. Hij was nog maar 56 jaar. Ik was ontzettend verdrietig, al kon ik me vasthouden aan onze afspraak om elkaar in de hemel weer te zien.

Toen ik naar Japan terugkeerde, telde ik mijn zegeningen en realiseerde ik me dat ik nog genoeg had om voor te leven. Ik wilde mijn geld inzetten om het evangelie te verspreiden in Japan. Slechts 1% van de bevolking daar is christelijk. Daarom begon ik het volgende te bidden, 'Lieve God, wat moet ik doen?' Op een dag las ik Jesaja 55:13 tijdens mijn ochtendwijing. Het vers luidt als volgt, 'Doornstruiken maken plaats voor cipressen, distels voor mirtenstruiken. Zo zal de HEER Zich roem verwerven, het is een eeuwig en onvergankelijk teken'.

Vanaf dat moment wist ik dat ik een restaurant wilde openen zodat mensen gezonder konden worden en zich beter zouden voelen, net zoals bij mij het geval was geweest in Alabama. Misschien kon ik ook hun vertrouwen winnen en hen op Jezus wijzen. Ik besloot het restaurant 'Myrtestruik' te noemen naar het vers in Jesaja. Diezelfde dag liep ik over de straat in mijn geboorteplaats, net buiten Tokyo, en ik zag dat er een stuk land te koop stond. Het was een perfecte locatie, zo vlakbij drie adventistische kerken. Ik kocht het braakliggende terrein en betaalde de bouwkosten voor het restaurant.

Om eerlijk te zijn, wist ik helemaal niet hoe je een restaurant moest managen en daarom woonde ik een adventistische veganistische kookklas bij om enigszins geïnspireerd te worden en mijn eigen gerechten te bedenken voor het restaurant. Een flinke groep verscheen op de openingsdag, maar het verliep erg chaotisch. Nog steeds tastte ik in het duister als het ging om het besturen van een restaurant. Één van de gasten die kwam eten, een voormalige verzekeringscliënt, kende de eigenaar van een nabijgelegen restaurant en vroeg haar om mij te helpen. Wat heeft ze me uit de brand geholpen!

De zaken gaan erg goed. In de omgeving van Tokyo behoort 'Myrtestruik' tot de weinige restaurants waar alleen veganistisch eten wordt geserveerd. 's Ochtends houd ik me bezig met mijn baan bij de verzekering. Om 11 uur ga ik naar het restaurant en serveer de gasten voor de lunch tot twee uur 's middags. Daarna ga ik weer naar mijn verzekeringsbaan. Op sabbat is het restaurant gesloten, dat spreekt voor zich.

Het restaurant heeft me de kans gegeven om meer te doen dan enkel gezond voedsel voor te zetten. Één gast die regelmatig komt, heeft borstkanker en ze heeft me gevraagd of ik haar informatie kan geven over een gezonde levensstijl. Ik heb wat adventistische literatuur met haar gedeeld. Een andere gast, een alleenstaande vrouw, vertelde me dat ze nieuwe vrienden zocht. Ik nodigde haar uit mijn kerk te bezoeken en ze is een aantal keer gekomen. Het restaurant is vooral bedoeld om mensen tot Jezus te leiden.

Ellen White vertelt, 'Onze restaurants horen in de stad te zijn, anders kunnen de medewerkers van die restaurants de mensen niet bereiken en zijn ze niet in staat hun te leren waar een goede levenswijze om draait'³. Daarom ben ik dit restaurant begonnen. Het is Gods restaurant. God helpt me om er leiding aan te geven en de Eigenaar ervan is Jezus.

³ Ellen G. White, *Selected Messages*, Vol. 2, p. 142.

Het evangelie en curryrijst

Japan, 6 november

Sara (14)

In Japan gaat Sara elke sabbat naar een adventkerk. Ze is geen adventist. Ook in haar familie komen geen adventisten voor, zelfs geen christenen. Sara gaat elke sabbat naar de kerk om te eten bij een kinderrestaurant dat daar onderdeel van uitmaakt. De veertienjarige tiener is gek op sushi, maar ze geniet vooral van de sabbatten waarop het restaurant curryrijst serveert. Dat is een erg populair gerecht bij Japanse schoolkinderen. Na de lunch luistert ze met andere kinderen naar Bijbelverhalen, zingt liedjes en speelt spelletjes.

Op zesjarige leeftijd ging Sara voor het eerst naar de kerk. Haar alleenstaande moeder stuurde haar daar naartoe om een gezonde maaltijd binnen te krijgen. Het is misschien gek om te denken dat Sara en haar moeder arm zijn. Japan staat wereldwijd bekend als een welvarend land. Desondanks hebben het economische beleid van de overheid en de gevolgen van globalisering voor een groeiende kloof gezorgd tussen rijk en arm. Als gevolg daarvan is er geen absolute armoede, waarbij kinderen sterven van de honger. Er heerst eerder relatieve armoede, waardoor de levensstandaard van kinderen veel lager is dan de gemiddelde levensstandaard en ze achterlopen op de kinderen in welgestelde gezinnen.

Dat geldt voor één op de zeven Japanse kinderen. Alleenstaande ouders, zoals Sara's moeder, hebben een enorme klap gekregen door de relatieve armoede. Deze ouders kunnen hun kinderen geen goede maaltijden geven en zijn niet in staat hen aan naschoolse activiteiten mee te laten doen, zoals muzieklessen of sport. De ouders hebben weinig tijd om hun kinderen te helpen met hun huiswerk en hebben ook het geld niet om een bijlesleraar in te huren, wat de welgestelde gezinnen wel doen.

Leden van een adventkerk merkten de relatieve armoede in hun omgeving op en begonnen gratis lunches weg te geven op sabbat en bijlessen te geven op andere dagen van de week. Toen het stadsbestuur in Kashiwa, een stad met zo'n 410.000 inwoners in de regio van Tokyo, besloot om financiële steun te bieden aan organisaties die de verarmde kinderen aan eten hielpen, meldde de kerk zich aan en ontving een doorlopende subsidie. Vanaf die tijd kwamen dezelfde tien tot dertig kinderen elke sabbat naar de kerk voor een gezonde maaltijd die door kerkleden en andere vrijwilligers was voorbereid.

Sara was heel verlegen toen ze voor het eerst bij de kerk kwam om haar lunch te eten en met andere kinderen te spelen. Maar ze vond het eten heerlijk en genoot met volle teugen van de Bijbelactiviteiten. Ze hield van de aandacht die de kerkleden haar gaven en sabbat na sabbat kwam ze weer. Toen ze ouder werd, kreeg ze de leiding over het middagprogramma voor de jongere kinderen. Daarna werd ze uitgenodigd voor het zomerkamp van de kerk. Op dat kamp besloot ze haar hart aan Jezus te geven.

Ze vertelde het nieuws aan haar moeder toen ze thuis kwam, maar haar moeder was er sterk op tegen. 'Wacht nou maar totdat je oud genoeg bent om zelf te weten wat je wilt', zei moeder. Sara moest dus nog vier jaar wachten voordat ze zich kon laten dopen. De Japanse wet stelt dat een kind achttien jaar moet zijn voordat het zo'n beslissing kan nemen zonder

ouderlijke toestemming. Sara was veertien. Kerkleden waren erg verdrietig toen Sara hun vertelde over de reactie van haar moeder, maar het verbaasde hen niet. Haar reactie was te verwachten van een niet-christelijke Japanse vrouw.

Verloren lam

Japan, 13 november

Chie Chinyama (43)

De coronapandemie heeft me ontzettend ontmoedigd. Mijn man en ik hebben de leiding over een Engelse taalschool in Osaka, een stad met zo'n 2,7 miljoen inwoners in Japan. De school moest haar deuren sluiten vanwege de pandemie. Voordat de Japanse overheid de noodtoestand uitriep, hadden we het systeem voor online lessen net rond en wonder boven wonder is het ons gelukt om negentig procent van onze studenten te behouden.

Ik was nog het meest verbaasd door een oud-student, een zestigjarige vrouw genaamd Chikako, die contact met mij opnam tijdens de piek van de pandemie in Japan. We zijn al dertien jaar met elkaar bevriend, maar twee jaar geleden verloren we elkaar uit het oog. Toen ik op een dag naar huis liep vanaf mijn kantoor, kreeg ik een berichtje van haar via Facebook Messenger. 'Ik wil jouw kerk bezoeken, al grijpt het virus nog steeds om zich heen', schreef ze.

Chikako was geen christen. Het verbaasde me dat ze meer over Jezus wilde weten en korte tijd spraken we via de mail over het christendom en over hoe ik christen was geworden. We kwamen overeen dat we elkaar op zaterdag zouden ontmoeten na de eredienst. Bij onze ontmoeting vertelde ik haar het verhaal over het verloren schaap. Ze luisterde heel aandachtig naar Jezus' woorden: 'Als iemand van u honderd schapen heeft waarvan er één verloren is geraakt, laat hij dan niet de negenennegentig andere in de woestijn achter om naar het verdwaalde dier op zoek te gaan tot hij het gevonden heeft? En als hij het gevonden heeft, legt hij het vol vreugde op zijn schouders en gaat hij naar huis. Daar roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tegen hen: "Deel in mijn vreugde, want ik heb het schaap gevonden dat verdwaald was." Ik zeg u: zo zal er in de hemel meer vreugde zijn over één zondaar die tot inkeer komt dan over negenennegentig rechtvaardigen die geen inkeer nodig hebben.'⁴

Meteen herkende Chikako zichzelf in het verloren schaap. Ze zei dat Jezus haar vele jaren had geroepen om Hem te volgen, maar ze had die beslissing willen nemen op haar eigen tijd. Ik stond paf door wat ze daarna zei. 'Ik weet dat Jezus mij als een verloren schaap heeft opgezocht en ik heb Hem steeds genegeerd', zei ze. 'Van nu af aan negeer ik Hem niet langer en wil ik me laten dopen'. Ik wist honderd procent zeker dat de heilige Geest aan haar hart had gewerkt, helemaal tijdens de pandemie, en met veel plezier deelde ik het onderricht en de liefde van Jezus met haar.

Na die tijd hebben we nog een paar keer afgesproken. Op een sabbat hadden we het er juist over waarom Jezus aan het kruis stierf en ze werd geraakt door het verhaal over de dief aan het kruis die op het laatste moment ervoor koos om te sterven als oprechte gelovige in Jezus. Het ontroerde Chikako dat Jezus altijd liefheeft en klaarstaat om te vergeven. Ze realiseerde zich dat ze zich leeg voelde, al had ze er alles aan gedaan om op eigen initiatief

⁴ Lucas 15:4-7

vreugde en vrede te vinden. 'Ik wil net zo zijn als de dief aan het kruis, ik wil Jezus aanvaarden', zei ze.

Het coronavirus zet ons leven misschien op de kop, maar het weerhoudt Jezus er niet van om mensen tot zich te trekken. Hij zegt, 'Maar Ik heb ook nog andere schapen, die niet uit deze schaapskooi komen. Ook die moet Ik hoeden, ook zij zullen naar mijn stem luisteren: dan zal er één kudde zijn, met één Herder.'⁵ Jezus werkt in ons leven, al zien of voelen we dat niet. Jezus roept ons bij onze naam en zal ons verlossen als we ons aan Hem overgeven.

Door COVID-19 speelt digitaal werk, zoals Chie die online Engelse lessen geeft, een nog veel belangrijkere rol in de verspreiding van het evangelie. Een deel van de opbrengst deze dertiende sabbat is bestemd voor een project dat Japanse mensen, en vooral jongeren, helpt om via internet over Jezus te leren. Dank u wel voor uw voornemen om veel te geven.

⁵ Johannes 10:16

De gebeden van een bedrijfseigenaar

Zuid-Korea, 20 november

Kiyong Kwon (56)

Als Kiyong bidt, gebeuren er geweldige dingen. Toen hij bad, voelde de eigenaar van een goedlopend accountantskantoor in Zuid-Korea een sterke aandrang om een Adventkerk te stichten. Kerkbestuurders boden hem een voormalig kerkgebouw aan, dat niet ver van zijn huis lag en in het eerste jaar lieten veertig mensen zich dopen. Terwijl hij bad, groeide het aantal dopelingen tot 98 in 2,5 jaar tijd. Kiyong besloot te bidden voor honderd dopelingen. 'Mogen er honderd dopelingen zijn, alstublieft', bad hij.

Toen hij zijn ogen opende, kwam hem plotseling een vrouw voor de geest die hij drie jaar lang niet had gezien. Hij vroeg wat rond en vernam dat de vrouw een kunstacademie voor kinderen had geopend. Hij kocht een bos kleurrijke bloemen en gaf ze aan haar voor de school. In hun gesprek sprak Kiyong over de *church plant* die hij begonnen was. Hij vertelde dat 98 mensen hun hart aan Jezus hadden gegeven. 'Misschien ben jij wel de honderdste persoon', zei hij. 'Dat ben ik zeker', antwoordde de vrouw.

'Geweldig!', reageerde Kiyong. 'Toch is het goed om eerst een paar Bijbelstudies te volgen. Morgenavond om half 8 kom ik naar jouw huis toe om je wegwijs te maken in de Bijbel.' Hij pauzeerde even en zei toen, 'Laat je man er ook bij zijn!'. Kiyong noemde haar man omdat er twee mensen nodig waren om honderd dopelingen te bereiken. Nadat hij de kunstacademie had verlaten, belde de vrouw haar echtgenoot op. 'Kiyong komt morgen naar ons huis om ons uit de Bijbel te leren', vertelde ze.

Net als Kiyong was haar man een succesvolle bedrijfseigenaar. Hij was geen christen. In plaats daarvan aanbad hij de voorouders en goden in heiligdommen. Kort geleden had hij besloten zijn Engels te verbeteren om zijn zaken nog beter te laten verlopen en had hij een stapel Engelstalige boeken aangeschaft. Één van die boeken was een Bijbel. De Bijbel verwarde hem. De man las de Bijbel in zijn kantoor, maar hij kon er geen touw aan vastknopen. Hij kende de Engelse woorden, maar hij kon niet begrijpen wat ze betekenden. Wanhopig besloot hij te bidden tot de God van de Bijbel.

'Als U de ware God bent, stuur me dan iemand die me kan helpen de Bijbel te begrijpen', zei hij hardop. Op dat moment ging de telefoon. Het was zijn vrouw. 'Kiyong komt morgen naar ons toe om ons wegwijs te maken in de Bijbel', zei ze. Hij stond paf. Lange tijd zat hij voor zich uit te staren. Het leek wel alsof er een bliksemschicht door zijn lichaam schoot – vanaf zijn hoofd, langs zijn ruggenwervel tot aan zijn voetzolen.

De volgende dag arriveerde Kiyong bij het huis van het echtpaar en tot zijn verbazing stonden ze al op hem te wachten voor de Bijbelstudie. Hun twee volwassen kinderen waren ook bij hen en waren nieuwsgierig naar de God die het gebed van hun vader zo snel had beantwoord. Het gezin bestudeerde de Bijbel met Kiyong en ze aanvaardden alles wat ze te weten kwamen. Ze gaven hun hart aan Jezus. In reactie op Kiyongs gebed gaf God geen honderd dopelingen. Hij gaf er 102.

In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende sabbatcollecte ingezet om het evangelie via twee projecten in Zuid-Korea te verspreiden: een verzorgingscentrum voor immigrantenkinderen in de stad Ansan en een zendingscentrum in de stad Daegu. Dank u voor uw voornemen om veel te geven.

Hulp van boven

Zuid-Korea, 27 november

David Kim (53)

David reed de snelweg af met zijn Toyota Camry en kwam terecht op een afgelegen rijbaan. Hij volgde de route die zijn navigatiesysteem hem aanwees naar een belangrijke afspraak in een kerk in de Amerikaanse staat Utah. Plotseling verscheen er een waarschuwingsbericht op zijn mobiele telefoon. De weg voor hem was gevaarlijk. Alleen terreinvoertuigen mochten die weg op.

David had al een eind gereden in zijn middelgrote wagen en het zou hem wel wat moeite kosten om te keren. Hoe slecht kon die weg nou zijn? Vastberaden gaf hij gas. Een paar minuten later kwam het waarschuwingsbericht weer tevoorschijn. Hij negeerde het. Tot het asfalt ineens verdween en hij op een zandweg belandde. Nadat hij korte tijd bergopwaarts was gereden, hield de automotor ermee op. Hij draaide aan de sleutel om de motor opnieuw te starten, maar er gebeurde niets. Weer draaide hij aan de sleutel. En nog een keer. Opnieuw geen reactie.

Hoe ver hij ook keek, om hem heen zag hij enkel zand en struiken. Zijn telefoon had geen bereik en er waren geen andere auto's te zien. David voelde zich plotseling erg bang en eenzaam in de *middle of nowhere* [niemandsland]. Hij, een computer programmeur uit Zuid-Korea, was gestrand op een zandheuvel in Amerika. 'Wat nou als er wilde dieren op me afkomen?', dacht hij. David knielde neer in de modder en bad, 'Mijn Vader', zei hij. 'Vergeef het me alstublieft dat ik de waarschuwingen heb genegeerd en hier toch naartoe reed. Ik wist niet dat dit zou gebeuren. Maar ik moet een lezing geven deze sabbat. Wat heb ik fout gedaan?'

Hij voelde zich depressief, bang en geïrriteerd tegelijk. Hij vergat dat God hem geleid had toen hij drie maanden achtereenvolgend moest reizen om lezingen te geven over het verspreiden van het evangelie via internet en sociale media. Zo'n vijf minuten na zijn gebed zag hij een pick-uptruck de heuvel opkomen. Een ouder echtpaar stapte uit toen ze hem zagen. 'Wat is er aan de hand?', vroeg de man. David vertelde hem over de eigenzinnige motor die niet wilde starten. De oude man stapte in zijn auto en draaide de sleutel om. Er gebeurde niets. Hij gaf de sleutel weer aan David en bood hem aan zes mijl (ca. 10 km) mee te rijden naar een gebied waar zijn telefoon het wel deed. Dankbaarheid vulde Davids hart. Hij kon dan contact opnemen met een takelwagen om hem te helpen.

Plots vroeg de oude man weer om de autosleutel. Terwijl hij gebaarde dat David naast hem moest gaan zitten op de passagiersplek, draaide hij de sleutel om. David wist zeker dat hij zijn tijd verdeed. Beide mannen hadden de motor al aan de praat proberen te krijgen en die pogingen waren mislukt. *Vroem, vroem!* Dat geluid klonk David als muziek in de oren. De motor deed het weer. De oude man drukte het gaspedaal in en soepel schoot de auto naar voren. David kon zijn ogen niet geloven. 'Dank u! Dank u!', riep hij uit. Gedag zwaaiend keerde hij zijn wagen en reed weer naar de hoofdweg, terwijl hij God de hele weg door

dankte. Al had hij de waarschuwingen in de wind geslagen, God had hem hulp van boven geschonken om zijn volgende afspraak op tijd te bereiken.

SOS-Zending

Zuid-Korea, 4 december

Jang So-hee (19)

Als tiener droomde ik ervan om zending te worden. Maar hoe kon ik dat worden? Mijn vader overleed toen ik nog heel jong was en naast mijn moeder kende ik verder geen christenen. Onze familieleden waren sjamanen en aanbaden onze voorouders in mijn geboorteplaats in Zuid-Korea. Op een dag zei moeder dat ze goed nieuws had. 'Ik ken een professor die zendingen naar andere landen stuurt en hij wil graag met je praten over je grote wens', vertelde ze.

Ik was dolgelukkig en maakte een afspraak met de professor. Toen ik een paar dagen later naar de afspraak wandelde, liep ik langs een groep tieners die T-shirts droegen met de letters 'SOS' erop. Ze nodigden me uit om een evangelisatiebijeenkomst bij te wonen voor studenten in een nabijgelegen adventkerk. Ik hield van de kerk en enthousiast liep ik met de studenten mee naar hun mooie houten kerkgebouw. Toen de predikant te weten kwam dat ik christen was, vroeg hij me wat ik wist over de sabbat. Ik aanbad op zondag. De predikant legde me uit wat de sabbat van de zevende dag inhield. Terwijl hij dat deed, werd mijn hart warm.

Op dat moment ging mijn telefoon. De professor belde en zei dat hij op me wachtte. Het was vreemd. Eerst had ik zo graag met hem willen praten, maar de woorden van de predikant deden me nog veel meer. Ik verplaatste de afspraak met de professor naar de volgende dag. Die avond leerde ik over de sabbat, de wederkomst, het oordeel, Gods redding en de grote strijd. Mijn hart stroomde over van blijdschap.

De volgende dag ging ik weer naar de mooie houten kerk om meer te weten te komen over de Bijbel. In de tussentijd belde de professor me opnieuw en ik zei hem dat ik de Bijbel ijverig bestudeerde in een adventkerk. Boos zei hij tegen me dat ware christenen er niet dezelfde leerstellingen op nahouden als de adventisten en hij legde me uit om welke leerstellingen het dan ging. De predikant, die vlakbij me zat, ving het gesprek op. Hij merkte op dat de leerstellingen van de professor klonken als de christelijke groepering die verkondigt dat de heilige Geest zelf hun leider is. We zochten het uit en kwamen tot de ontdekking dat niet alleen de professor die groepering aanhing, ook mijn moeder maakte er onderdeel van uit.

Het deed me pijn en ik was er ontdaan door dat mijn moeder me op een slinkse manier in de groep had willen krijgen. Ik smeekte haar om de Bijbel te mogen bestuderen met de adventistische predikant, maar ze weigerde vurig. Ik wist niet goed wat ik nou moest doen. De predikant stelde voor dat ik me in zou schrijven aan de *Sahmyook Adventist University*. 'Daar kun je de Bijbel verder bestuderen en je moeder naar de waarheid leiden', zei hij.

Mijn moeders woede nam af in de tijd dat ik aan de universiteit studeerde. Ik deelde met haar wat ik te weten kwam en liet expres wat Bijbelstudiematerialen door het huis slingeren. Langzaam begon ze adventistische lezingen op YouTube te kijken en las ze adventistische tijdschriften. Door de genade van God haalde ik in 2020 mijn universiteitsgraad.

Tot een bijeenkomst van haar groepering in een megaverspreider van het coronavirus veranderde, wat tot één van de ergste viruspieken in Zuid-Korea heeft geleid. Duizenden mensen, inclusief mijn moeder, werden besmet. Gelukkig herstelde ze snel, maar de kerk van de groepering werd gesloten en haar leden mochten niet meer samenkomen. Ik geloof dat God zich steeds meer kenbaar maakt aan mijn moeder.

Ik houd van Jezus' woorden, 'De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was'⁶. Dit vers gaat over mij. Als ik terugkijk op de tijd die geweest is, kan ik zien dat iemand ervoor gezorgd heeft dat ik die SOS-zendingen ontmoette en de waarheid over mijn moeder ontdekte. 'SOS' staat voor '*Salvation* [Redding], *Only Jesus* [Jezus Alleen], *Service* [Dienstwerk]' en het is mijn verlangen om een SOS-zending te worden voor mijn moeder en de wereld. Dit plan is het antwoord op mijn droom

⁶ Lucas 19:10

Liefdesvaccin

Zuid-Korea, 11 december

Jang Dong-woon (65)

Biep, biep. Een paar keer per dag verschijnen er noodberichten op mijn mobiele telefoon. Deze berichten geven informatie over het coronavirus en raden ons aan het huis niet te verlaten. Te midden van de COVID-19 pandemie bleek het Zuid-Koreaanse gebied waar ik woon tot een coronavrije zone te behoren. Tot patiënt nummer 31 het virus naar mijn woonplaats bracht door een bijeenkomst bij te wonen van een christelijke groepering. Het evenement groeide uit tot één van de grootste verspreiders van het virus.

Al snel bezat mijn dorp de meeste besmettingen van het hele land en dagelijks kwamen er honderden nieuwe besmettingen bij. Het aantal geregistreerde besmettingen bereikte de 6000, slechts een maand na de bijeenkomst. Terwijl de nationale media dagelijkse verslagen uitbrachten over mijn woonomgeving, keken mensen door heel Zuid-Korea op ons neer en bestempelden ons als de hoofdschuldigen in de landelijke verspreiding van het coronavirus.

Alles viel ineens stil. Geen mens kwam meer naar de supermarkt, markten in de openlucht en restaurants. Niemand kocht of verkocht. Er reden maar een paar auto's op de weg. Het onzichtbare virus keerde de zichtbare wereld in een mum van tijd ondersteboven. Ook mijn kerk werd erdoor beïnvloed. Tientallen jaren lang heb ik mijn liefde voor Jezus gedeeld, maar mijn verering en evangelisatie-activiteiten kwamen tot stilstand. Ik vroeg me af of Gods kerk gedwongen zou worden haar deuren te sluiten. Moesten we dan stilletjes een punt zetten achter de verspreiding van het evangelie en simpelweg wachten tot de situatie verbeterde? Dat ging mij te ver. Terwijl de wereld zich stilhield, bad ik.

'Mijn Vader, ik weet dat deze wereldcrisis U kansen biedt. Welke kans biedt U mij?' Zo bad ik steeds weer. Een helder licht verscheen in mijn diepe duisternis. Ik herinnerde me dat ik tijdens kerkconferenties van het gezondheidsdepartement had geleerd hoe ik handreinigingsmiddel kon maken. 'Één van de dingen die mensen nu nodig hebben is handreinigingsmiddel', realiseerde ik me. Met de hulp van het gezondheidsdepartement fabriceerden mijn kerkleden zo'n duizend flesjes desinfecterende handgel en verspreidden die op openluchtmarkten.

We zetten mondkapjes op en deden handschoenen aan om het handreinigingsmiddel weg te kunnen geven. De mensen reageerden erop alsof de desinfecterende handgel één van de meest waardevolle producten ter wereld was. Hun intense blijdschap was van hun gezicht te lezen. We liepen niet te koop met de naam van onze kerk, maar vele mensen vroegen ons, 'Waar kom je vandaan?' of 'Voor welke organisatie werk je?'. Dan antwoordden we dat we bij de Adventkerk hoorden. Een crisis veranderde in een buitenkans. Gods liefde kon zich openbaren doordat wij uitdeelden aan de harten die zo bevroren waren geraakt door COVID-19.

Toen gaf God me nog een ander idee. Heel Zuid-Korea was volledig in paniek toen er geen mondkapje meer te krijgen was. Grote aantallen mensen stonden in de rij te wachten om de zeldzame mondkapjes nog te kopen in winkels. 'Hoe kan ik deze wanhopige mensen

helpen?', vroeg ik me af. Terwijl ik erover nadacht, realiseerde ik me dat ik in mijn jeugd had geleerd hoe een naaimachine werkt. Thuis begon ik stoffen mondkapjes te maken. Naarmate de stapel mondkapjes groeide, hoorden andere kerkleden over mijn actie en boden hun hulp aan. Hun bijdrage bemoedigde me en maakte me sterk. Het deed me helemaal goed om de kerkleden te zien die eerst waren gestopt met hun zendingswerk vanwege COVID-19, maar nu weer de energie hadden om voor Christus aan de slag te gaan.

Onze God is een wendbare God en Hij verandert crisissituaties in kansen. Mensen die geïsoleerd raakten door de sociale onthouding konden bij elkaar komen door desinfecterende handgel en mondkapjes. Mijn kerk is een plaats geworden waar een liefdesvaccin wordt uitgedeeld, het beste vaccin in de hele crisis. Tot nu toe hebben we 3000 flesjes handreinigingsmiddel verspreid en honderd mondkapjes. Door deze verspreidingsactie, die begonnen is en mogelijk werd gemaakt door God, bid ik ijverig dat de wereld niet gevuld wordt met COVID-19, maar met 'de kennis van de HEER, zoals het water de bodem van de zee bedekt'⁷.

⁷ Jesaja 11:9

Een dorpskerk

Taiwan, 18 december

Gao Xiu-yue (68)

Dit verhaal over Xiu-yue, een 68-jarige inheemse vrouw uit Noord-Taiwan, laat zien onder welke omstandigheden de inlandse mensen in Taiwan leven. Drie jaar geleden werd een deel van de dertiende sabbatcollecte ingezet om het evangelie te verspreiden onder het inheemse volk. Dit kwartaal draagt de dertiende sabbatcollecte bij aan de opening van drie stedelijke invloedscentra die bedoeld zijn om de inheemse populatie en anderen in Taiwan te helpen. Dank u dat u de verspreiding van het evangelie aan alle leeftijdsgroepen steunt.

Ik heb geen eigen auto. Ik kan geen motor berijden, zelfs geen fiets. De taxi is mijn enige vervoermiddel naar de kerk op sabbat. Mijn werkzaamheden op sabbat deden mijn huwelijk weinig goeds. Mijn man, die geen zevendedagsadventist was, vond het maar niks als ik hem alleen liet om God te aanbidden in de kerk in mijn geboortedorp. We woonden in een grote stad in Noord-Taiwan en daar was geen adventkerk. Mijn geboortedorp lag op een berg, niet ver bij ons vandaan. Mijn man had een slechte gezondheid en wilde niet met me mee. Maar hij wilde ook niet alleen achterblijven.

Op een sabbat, ik was net thuis en had de lunch voorbereid, gooide hij het voedsel op de vloer. 'Jij geeft alleen maar om de kerk!', schreeuwde hij. 'Het maakt jou niets uit of ik nou leef of sterf!'. Ik geef inderdaad om de kerk, maar ik hield ook van mijn man. Ik wist niet wat ik moest doen. Het leek alsof ik meteen door de vijand werd belaagd, zodra ik trouw probeerde te zijn aan de HEER. Mijn zoon raakte ernstig gewond in een ongeval tijdens zijn militaire dienstplicht. Ik verliet mijn thuis om voor hem te zorgen en terwijl ik weg was, stierf mijn man heel plotseling. Ik voelde me verantwoordelijk voor zijn dood, omdat ik hem misschien had kunnen helpen als ik thuis was gebleven. Het verdriet overspoelde me en een maand lang kon ik me er niet toe zetten om te bidden of de Bijbel te lezen. Toch kwam ik langzamerhand tot het besef dat God de touwtjes in handen had en een prachtig doel voor mij had.

Ik zag ook in dat God een geweldig plan had voor onze dorpskerk. Onze kerk moest verbouwd worden en we dachten zo'n 100.000 Nieuw Taiwanese dollars kwijt te zijn (ca. 3000 euro). Het was een enorm bedrag in de ogen van de dorpingen, leden van de Atayal mensen, een inheemse groep. Ons herstelwerk ging erg moeizaam. Eerst werd een vrouwelijk kerklid met spoed naar het ziekenhuis gebracht, waardoor we in één dag twee waardevolle vrijwilligers verloren – zij en haar man. Daarna viel de enige werknemer die we ingehuurd hadden, hij was geen adventist, flauw door een zonnesteek. Gelukkig kwam hij na een paar minuten weer bij kennis en ging weer aan het werk, nadat hij had aangegeven dat het prima met hem ging. Vervolgens zag mijn broer het niet meer zitten, omdat hij bang was dat we de reparatiekosten verkeerd berekend hadden. 'We kunnen het nooit allemaal betalen', zei hij. Ik moedigde hem aan op God te vertrouwen en door te gaan met zijn werk.

Op dat dieptepunt liep een man, die een andere christelijke kerk in ons dorp bezocht, langs ons kerkgebouw. Hij bleef staan en bood aan dat hij zou helpen met het herstelwerk. 'Het

leven is te kort om een christen uit een andere denominatie tegen te houden voor God te werken', zei hij. 's Avonds overhandigde hij me een pakketje. 'Ik wil een donatie doen', zei hij. Bij het openen van de envelop had ik niet verwacht de stapel biljetten, ter waarde van 6000 Nieuw-Taiwanese dollars (ca. 180 euro), te zien. Toen de ingehuurde werknemer hoorde hoeveel er gedoneerd was, raakte dat nieuws hem zo dat hij niet langer betaald wilde worden voor zijn werk. 'Ik zet me gratis in voor de kerk', zei hij. Terwijl hij dit alles voor zijn ogen zag gebeuren, kreeg mijn broer weer vertrouwen in onze inspanningen en prees hij de HEER. Zes jaar later is de renovatie van de kerk nog steeds niet voltooid, maar ik geloof dat God voor zijn kerk en voor de behoeften van zijn volk zorgt. Dat doet Hij altijd. Blijft u alstublieft voor ons bidden!

Ongelijk juk

Dertiende sabbat, 25 december

Chang Zeng-Mei (50)

Dit verhaal over Chang Zeng-Mei, een inheemse lerares, vertelt over de levensomstandigheden van het inlandse volk in Taiwan.

Ik wilde niet met mijn man trouwen, omdat ik was opgegroeid als adventist en hij hing een andere christelijke denominatie aan. Toch wilden onze beide ouders dat we met elkaar trouwden en ik moest hun gehoorzamen. Daarom ging ik naar mijn aanstaande echtgenoot, Ming-Huang, toe en zei, 'We trouwen dan wel, maar ik verander niet van godsdienst'. Hij had er geen problemen mee. Tot we huwelijksplannen gingen maken. Ik wilde graag dat de dienst in een adventkerk plaats zou vinden, maar hij riep meteen uit, 'Nee! Omdat ik de echtgenoot ben, moet het in mijn kerk zijn.' Ik probeerde een goede middenweg te vinden. 'Laten we buiten trouwen', stelde ik voor. 'Maar', voegde ik eraan toe, 'een adventistische predikant hoort het huwelijk dan in te zegenen.'

Één van mijn neven was predikant in de kerk van Ming-Huang en daarom zei hij, 'Laten we je neef vragen om ons huwelijk in te zegenen.' 'Nee, ik wil graag een adventistische predikant', reageerde ik. 'Jouw zwager is een adventistische predikant, laten we hem vragen'. En zo kibbelden we af en aan. Uiteindelijk zei ik, 'Als we geen adventistische predikant hebben, trouw ik niet met je.' 'Prima', antwoordde hij. 'Ik zal mijn moeder wel vragen wat goed is om te doen.' Zijn moeder was lid geweest van de Adventkerk. Maar haar man was geen adventist en vanaf hun huwelijk was ze naar zijn kerk gegaan. Na een gesprek met zijn moeder liet Ming-Huang me weten, 'Goed, mijn moeder zegt dat we een adventistische predikant kunnen vragen.'

Toch was dit nog maar het begin van de problemen die komen zouden. Zo bleek dat zijn moeder me aardig vond omdat ze hoopte dat ik haar zoon kon veranderen. Hij dronk en ging niet naar de kerk op zondag. Ze dacht dat ik hem wel wat manieren bij zou brengen. Ze dacht ook dat ik me bij haar kerk zou aansluiten na het huwelijk. Ik voelde er niets voor om te trouwen met iemand die niet van hetzelfde geloof was. Ming-Huang wist dat, maar ondertussen was het hele dorp ervan op de hoogte dat onze ouders ons graag zagen trouwen. Als we uit elkaar zouden gaan, stond hij behoorlijk voor schut. Het zou ontzettend beschamend zijn. Daarbij prezen veel mensen mij bij hem aan door te zeggen, 'Ze is een lief meisje. Je moet met haar trouwen'. Hij besloot adventist te worden zodat ik met hem zou trouwen en hij niet voor schut stond. Een maand voor ons huwelijk volgde hij een paar Bijbelstudies en liet hij zich dopen. Die dag staat in mijn geheugen gegrift. Hij huilde toen hij uit het water kwam. Hij wilde met me trouwen, maar hij was niet bereid zijn oude leven achter zich te laten. Hij was niet van plan te stoppen met drinken.

Zes maanden nadat onze ouders het eens waren geworden over ons huwelijk, werden we in de buitenlucht getrouwd door een adventistische predikant. Na ons huwelijk stond ik enorm onder druk. Het voelde voor mij alsof ik mijn man moest veranderen. Ik moest hem elke sabbat naar de kerk krijgen. Het was mijn taak om hem zo ver te krijgen dat hij Jezus met

anderen deelde. Ming-Huang was een geslagen man. Zijn eigenwaarde had een enorme knauw gekregen doordat hij zo veel op had gegeven om met me te trouwen. Toen liet ik hem ook nog weten dat het enige tijd zou duren voordat we een baby kregen. 'Je hebt zo lang alcohol gedronken en onrein voedsel gegeten', zei ik. 'Je lichaam is vuil.' Zeven maanden gingen voorbij. In die tijd leerde ik mijn man hoe hij gezond kon eten en een gezonde levensstijl moest leiden. Onze buren merkten dat hij veranderd was en prezen zijn nieuwe identiteit de hemel in.

Maar hij wilde niet anders zijn. Nadat onze dochter geboren was, begon hij opnieuw te drinken. Ik was boos en het maakte me van streek, maar ik kon niet van hem af. Tien jaar verstreken en we kregen een tweede dochter. We maakten vaak ruzie. Op een dag kwam ik tot de conclusie dat we zo niet verder konden gaan. Ik stelde voor dat we uit elkaar zouden gaan, maar hij reageerde niet. Daarom ging ik met onze twee kinderen, de baby en het tienjarige meisje, naar het huis van vrienden. Ik liet mijn man alleen achter zodat hij na kon denken over het leven zonder gezin. Ming-Huang wilde geen scheiding. Drie dagen lang zocht hij naar me tot hij me uiteindelijk trof in het huis van de vrienden. Hij beaamde dat hij verandering zou brengen in zijn manier van doen.

Ik houd ontzettend veel van mijn man, maar ik zou niet met hem trouwen als ik het over mocht doen. Ik ben met hem getrouwd omdat ik dacht dat ik hem met Gods hulp kon veranderen. Voor ons huwelijk heb ik zelfs gebeden, 'Als U deze man wilt redden, help me dan om hem te veranderen.' Toch heeft de Bijbel het bij het juiste eind door te zeggen, 'Loop niet in een en hetzelfde span met ongelovigen'⁸. Het is beter om te trouwen met iemand van uw eigen geloof. Salomo, de slimste man die ooit heeft geleefd, leerde die les door schade en schande.

Als een adventistische vrouw getrouwd is met een niet-adventistische man, dan raad ik u aan dat u een goed voorbeeld bent voor hem in uw geloof en levensstijl. Bid voor hem, kook voor hem en laat hem uw geloof zien door uw manier van doen. Zoals Jezus zegt in Mattheüs 10:16, 'Bedenk wel, Ik zend jullie als schapen onder de wolven. Wees dus scherpzinnig als een slang, maar behoud de onschuld van een duif.'⁹ Prijs God dat Hij ons redt, ongeacht wat we doen. Mijn man is een liefdevolle echtgenoot en vader geworden. Ook is hij een goede kerkwerker en een ouderling. God is goed!

⁸ 2 Korintiërs 6:14

⁹ Mattheüs 10:16